

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου Ένορίτες,

Στήν εκκλησιαστική γλώσσα ή λέξη κόσμος έχει τήν έννοια τοῦ συνόλου τῶν βδελυρῶν παθῶν. **«Ὁ κόσμος ἐστίν ὁ ἐσμός τῶν παθῶν»**, λέγουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τί εἶναι, λοιπόν, τά πάθη; Οἱ χρονίζουσες ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων. Ὄταν κάποιος πεῖ ἕνα, δύο, τρία, κάποια ψέμματα, ἔχει κάνει κάποιες ἀμαρτίες. Ὄταν συνεχῶς καί κατά συρροήν λέγει ψέμματα, τότε αὐτός ἔχει τό πάθος τοῦ ψεύδους. Τό ἴδιο μποροῦμε νά ποῦμε γιά ὅλες τίς ἀμαρτωλές πράξεις. Ἡ διαπράττω κάποιες ἀμαρτίες ἢ ἔχω τό συγκεκριμένο πάθος.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἕνα συγκεκριμένο πάθος εἶναι δέσμιος αὐτοῦ τοῦ πάθους. Πολύ δύσκολα ἐλευθερώνεται ἀπό αὐτό, καί μέ πολλή προσπάθεια καί ἐπιμονή καί κόπο, καί προπαντός μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἀπό μόνος του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νά ἐλευθερωθεῖ. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἐπιγραμματικά λέγει: **«Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»**. Τό ἀλυσόδεμα στά πάθη τό ἐργάζονται οἱ δαίμονες. Τούς δαίμονες κανεῖς δέν μπορεῖ νά νικήσει, παρά μόνο ὁ Θεός καί οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι ἐνωμένοι μέ τό Θεό!

Ὁ Μέγας ἀπόστολος Παῦλος γράφει στήν ἐπιστολή του πρός τούς Χριστιανούς τῆς Ρώμης: «Ὁ μισθός πού πληρώνει ἡ ἀμαρτία εἶναι ὁ θάνατος». (Ρωμ. Στ' 23) **«Τά ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος»**. Ἄν ἡ μία ἀμαρτία φέρει τόν θάνατο, πόσο μᾶλλον τό πάθος ἢ τά πάθη, ἐπιφέρουν τόν θάνατο. Τόν θάνατο, πρῶτα τόν πνευματικό καί ἔπειτα τόν σωματικό - ὑλικό. Τόν θάνατο, πού εἶναι ἡ ἀποκοπή μας ἀπό τόν Θεό καί τόν θάνατο πού εἶναι οἱ ποικίλες ὑλικές ζημιές καί καταστροφές καί ἀρρώστιες καί τέλος ἡ νέκρωση, ὁ βιολογικός θάνατος.

Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, θά δοῦμε ὅλα αὐτά τά ποικίλα ἀποτελέσματα ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν καί τῶν παθῶν. Θά δοῦμε τήν πληρωμή τῆς ἀμαρτίας. Θά δοῦμε τήν πράλογη ἀναστάτωση τῶν κοινωνιῶν, τήν ποικίλη δυστυχία, τήν ἀρρώστια, τόν πόνο, τήν θλίψη, τήν ἀπουσία τῆς χαρᾶς.

Θά μπορούσαμε, ὅμως, μέ δική μας προσπάθεια καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά μειώσουμε τή διάπραξη τῶν ἀμαρτιῶν ἢ καί νά σταματήσουμε τελείως νά πράττουμε ἀμαρτήματα. Μποροῦμε νά νεκρώσουμε τά πάθη. Ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος μᾶς προτρέπει: **«Νεκρώσατε τά μέλη τά ἐπί τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσία, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν, καί τήν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστίν εἰδωλολατρία, δι' ἧς ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπί τούς υἱούς τῆς ἀπειθείας»**, (Κολ. Γ' 5-6) Καί κάπου ἄλλοῦ λέγει: **«Οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ, τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις»**. (Γαλ. Ε' 24) Μποροῦμε, λοιπόν, νά νεκρώσουμε τά πάθη καί στήν θέση τους νά ἀναπτύξουμε τίς ἀντίστοιχες ἀρετές.

Ἡ πνευματική ζημία εἶναι μέγιστη καί ἰσοδυναμεῖ μέ τόν θάνατο, τόν αἰώνιο χωρισμό τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό, τήν αἰώνια κόλαση. Ἄν θά θέλαμε νά ἀναλογιστοῦμε τήν ὑλική ζημιά πού προξενεῖ τό κάθε πάθος θά φρίτταμε. Ἄν τό βλέπαμε καί μέσα στό κοινωνικό σύνολο, θά μᾶς προξενοῦσε ἴλιγγο. Κι ὅμως, οἱ ἄνθρωποι δέν βλέπουν καί δέν καταλαβαίνουν. Δικαιολογοῦν τό δικό τους πάθος, ἐνῶ ταυτόχρονα κατακρίνουν τά πάθη τῶν ἄλλων. Ἐπίσης ἔχουν καταστήσει τόν ἑαυτό τους δέσμιος τοῦ πάθους καί ἀνίσχυρο νά λυθεῖ. Μπορεῖ νά βλέπουν αὐτή τή ὑποδούλωση καί νά ἐπιζητοῦν τήν λύτρωση ἀλλά χωρίς νά καταφέρουν. Ἀπογοητεύονται καί στό τέλος παραδίνονται στήν καταστροφή ἄνευ ὄρων.

Ἄς δοῦμε κάποια ἐκ τῶν παθῶν, πού ἔχουν καταστρέψει τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο καί τήν οἰκογένειά του, ἀκόμη καί τήν κοινωνία ὁλόκληρη.

Τό πρώτο πάθος είναι ο αλκοολισμός. Μπορεί να προέλθει από τα λεγόμενα σκληρά ποτά, αλλά και από την κατανάλωση μεγάλων ποσοτήτων κρασιού ή τσίπουρου. Η υγεία καταστρέφεται, τό σῶμα διαλύεται, ἡ οἰκογένεια ταλαιπωρεῖται, τά χρήματα πού ξοδεύονται εἶναι ἀρκετά, τά προβλήματα πάμπολλα. Οἱ ἀποτοξινώσεις καί οἱ γιατρείες πανάκριβες. Ἡ κατάληξη στόν θάνατο, μέ ὅλα τά οἰκογενειακά ἐπακόλουθα, εἶναι πολλές φορές γεγονός. Στήν Ἑλλάδα τό συνολικό ποσό πού ξοδεύεται ἐτησίως γιά σκληρά οἰνοπνευματώδη ποτά εἶναι τεράστιο. Ἑκατοντάδες χιλιάδες μέ σπασμένη υγεία, ἀναστάτωση ἀπό τά προβλήματα, σπατάλη καί ἔξοδα ἀνυπολόγιστα. Γιά ποιό λόγο; Γιά ἓνα πάθος πού ξεκινάει ἀνυποψίαστα καί καταλήγει στήν καταστροφή.

Ἕνα δεύτερο πάθος εἶναι τοῦ καπνίσματος τοῦ τσιγάρου. Φαίνεται ἀθῶο. Ξεκινάει ἀπό μαγκιά, ἀπό περιέργεια, ἀπό μίμηση τῶν μελῶν τῆς παρέας. Εἶναι βλαπτικό σέ πάμπολλους τομεῖς. Ἡ ἰατρική ἐπιστήμη τό ἔχει καταδικάσει πρῖν ἀπό πολλά χρόνια. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, διακόσια χρόνια πρῖν, γράφοντας γιά τό κάπνισμα, λέει: **«Τό κάπνισμα εἶναι τό λιθάνισμα τοῦ διαβόλου».** Ὅλοι οἱ σύγχρονοι ἐκκλησιαστικοί πατέρες τό καταδικάζουν ὡς ἀμαρτωλό πάθος μέ πολλά καί ἐπιζήμια ἐπακόλουθα. Ἔχουν γραφεῖ πάμπολα γιά τό κάπνισμα. Οἱ ἄνθρωποι βλάπτονται καί βλάπτουν τούς ἄλλους, ἀρρωσταίνουν, ξοδεύουν, φτωχαίνουν, πεθαίνουν, κι ὁμως δέν μποροῦν νά τό ἀποχωριστοῦν. Ἀκόμη ἔχουμε καί ἔξοδα ἀπό τίς θεραπεῖες, ἀπό τά φάρμακα, ἀπό τίς μέρες ἀπουσίας ἀπό τήν ἐργασία, γιά τίς πρόωρες συντάξεις λόγω ἀναπηρίας καί ἄλλα πολλά.

Τά ποσά πού ξοδεύονται ἐτησίως γιά τσιγάρα εἶναι τόσα πολλά, πού θά λυνόταν πολλά οἰκονομικά προβλήματα. Μόνο ἀπό τά τσιγάρα πού καπνίζονται, τό ποσό ξεπερνᾷ τά **3,2 δισεκατομμύρια εὐρώ, δηλ. 1,1 τρισεκατομμύριο δραχμές.** Ἄν αὐτό δέν εἶναι ἀμαρτία καί πάθος, τί εἶναι ἀμαρτία; Ἄν αὐτό δέν εἶναι κακούργημα καί ἔγκλημα κατά τῆς κοινωνίας, τότε ποιό εἶναι ἔγκλημα καί κακούργημα; Ὅταν καταστρέφεις τόν ἑαυτό σου καί τούς γύρω σου, ὅταν δέν συμμερίζεσαι τή φτώχεια καί τίς ἀνάγκες τοῦ συνανθρώπου σου, ὅταν συμπεριφέρεσαι ἐγωιστικά, γιά τή δική σου εὐχαρίστηση, ὅταν ἀδικεῖς τήν κοινωνία, αὐτό δέν εἶναι ἀμαρτία καί πάθος φοβερό;

Ἀγαπητοί μου, ἐπειδή ὑπάρχουν καί ἄλλα φοβερά πάθη, τά ὁποῖα πολλές φορές δέν τά ὑποπτευόμαστε καί οὔτε τά θεωροῦμε ὡς πάθη, θά ἤθελα νά συνεχίσουμε μία ἐπόμενη φορά. Ὡς τότε, ἄς προσπαθοῦμε, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ πρωτίστως καί τή δική μας θέληση κατόπιν, καί ἄς ἀγωνιζόμαστε κατά τῶν δαιμονοκινήτων παθῶν, ἄν βεβαίως μᾶς ἔχουν καταλάβει. Ἄν δέν ἔχουμε προσβληθεῖ ἀπό αὐτά τά πάθη, ἄς προσευχόμαστε γι' αὐτούς πού ταλαιπωροῦνται ἀπό αὐτά, ὡς μέλη τοῦ αὐτοῦ Σώματος, τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Μέ πολλές εὐχές καί εὐλογίες γιά πνευματικό ἀγῶνα
Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου